

Zdaniem Parlamentu środki, których celem nie jest sprostanie problemom natury gospodarczej i społecznej, jakie występują w regionie najbardziej oddalonym poprzez odstępstwo od pełnego zastosowania prawa Unii w danym regionie nie mogą zostać oparte na podstawie prawnej art. 349 TFUE. W związku z tym w zakresie zastosowania owego artykułu nie mieszczą się środki, które mają jedynie na celu odroczenie zastosowania niektórych przepisów prawa Unii do regionu najbardziej oddalonego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 353, s. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 28 marca 2014 r. – Direktor na Direkcija Migracija pri Ministerstvo na wytresznite raboti przeciwko Baszirowi Mochamedowi Alemu Machdiemu

(Sprawa C-146/14)

(2014/C 175/35)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Direktor na Direkcija Migracija pri Ministerstvo na wytresznite raboti

Druga strona postępowania: Baszir Mochamed Ali Machdi

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 3 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich interpretowane w związku z art. 6 i 47 karty praw podstawowych w związku z prawem do kontroli sądowej i do skutecznej [ochrony sądowej] należy interpretować w ten sposób, że:
  - a) w wypadku gdy zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego organ administracyjny w każdym miesiącu ma obowiązek dokonania kontroli środka detencyjnego, bez wyraźnego obowiązku wydania decyzji administracyjnej, oraz jest z urzędu zobowiązany do przedstawienia sądowi wykazu obywateli państw trzecich, w odniesieniu do których stosuje się środek detencyjny przez okres przekraczający ustawowo określony maksymalny okres stosowania pierwotnego środka detencyjnego z powodu występowania przeszkód uniemożliwiających wydalenie, organ administracji ma, z chwilą upływu okresu określonego w indywidualnej decyzji o zastosowaniu pierwotnego środka detencyjnego, obowiązek wydania wyraźnej decyzji po przeprowadzeniu kontroli środka detencyjnego z punktu widzenia przewidzianych w prawie Unii podstaw przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, czy też ma obowiązek zwolnienia osoby?
  - b) w wypadku gdy zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego sąd ma kompetencję do wydania, po upływie przewidzianego w prawie krajowym maksymalnego okresu stosowania pierwotnego środka detencyjnego w celu wydalenia, postanowienia o przedłużeniu okresu stosowania środka detencyjnego, o jego zamianie na łagodniejszy środek lub o zwolnieniu obywatela państwa trzeciego, w okolicznościach postępowania głównego sąd musi dokonać kontroli zgodności z prawem decyzji wydanej po przeprowadzeniu kontroli środka detencyjnego, zawierającej prawne i faktyczne podstawy konieczności przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego i długość owego okresu, orzekając co do istoty w kwestii przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, jego zamiany lub zwolnienia osoby?
  - c) w wypadku gdy owa decyzja zawiera wyłącznie przyczyny uniemożliwiające wykonanie decyzji o wydaleniu obywatela państwa trzeciego, przepisy te pozwalają sądowi, dokonującemu kontroli zgodności z prawem decyzji wydawanej po przeprowadzeniu kontroli środka detencyjnego z punktu widzenia przewidzianych w prawie Unii podstaw przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, na rozstrzygnięcie – wyłącznie na podstawie faktów podniesionych przez organ administracji i dowodów przedstawionych przez ten organ oraz zarzutów i faktów podniesionych przez obywatela państwa trzeciego – co do istoty w kwestii przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, jego zamiany lub zwolnienia osoby?

- 2) Czy art. 15 ust. 1 i 6 dyrektywy 2008/115 należy – w okolicznościach postępowania głównego – interpretować w ten sposób, że przewidziana w prawie krajowym samodzielna podstawa przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, zgodnie z którą „osoba nie posiada żadnych dokumentów tożsamości”, jest dopuszczalna w świetle prawa Unii jako objęta zakresem dwóch hipotez sformułowanych w art. 15 ust. 6 dyrektywy, w wypadku gdy w prawie krajowym państwa członkowskiego na podstawie wskazanej okoliczności można uznać, że istnieje uzasadnione przypuszczenie, iż ta sama osoba spróbuje uchylić się od wykonania decyzji o wykonaniu wydalenia, co z kolei oznacza występowanie ryzyka ucieczki w rozumieniu prawa tego państwa członkowskiego?
- 3) Czy art. 15 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115 w związku z motywami 2 i 13 preambuły tej dyrektywy dotyczącymi poszanowania praw podstawowych i godności obywateli państw trzecich oraz stosowania zasady proporcjonalności należy – w okolicznościach postępowania głównego – interpretować w ten sposób, że dopuszczają one sformułowanie wniosku o występowaniu uzasadnionego ryzyka ucieczki na podstawie okoliczności, że osoba nie posiada żadnych dokumentów tożsamości, nielegalnie przekroczyła granicę państwa i oświadcza, że nie chce powracać do swojego państwa pochodzenia, pomimo że wcześniej wypełniła deklarację dobrowolnego powrotu do swojego państwa i udzieliła prawdziwych informacji na temat swojej tożsamości, które to okoliczności są objęte zakresem pojęcia „ryzyka ucieczki” adresata decyzji nakazującej powrót w rozumieniu dyrektywy, zdefiniowanego w prawie krajowym jako sformułowane na podstawie okoliczności faktycznych uzasadnione przypuszczenie, że ta sama osoba spróbuje uchylić się od wykonania decyzji nakazującej powrót?
- 4) Czy art. 15 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 15 ust. 4 i 6 dyrektywy 2008/115 w związku z motywami 2 i 13 preambuły tej dyrektywy dotyczącymi poszanowania praw podstawowych i godności obywateli państw trzecich oraz stosowania zasady proporcjonalności należy w okolicznościach postępowania głównego interpretować w ten sposób, że:
- a) obywatel państwa trzeciego nie współpracuje przy przygotowaniu wykonania decyzji nakazującej powrót do jego państwa pochodzenia, w wypadku gdy ustnie oświadcza w obecności pracownika przedstawicielstwa dyplomatycznego tego państwa, że nie chce powrócić do swojego państwa pochodzenia, mimo że wcześniej wypełnił deklarację dobrowolnego powrotu i udzielił prawdziwych informacji na temat swojej tożsamości oraz zaistniało opóźnienie w uzyskiwaniu dokumentów od państwa trzeciego i istnieje rozsądna perspektywa wykonania decyzji nakazującej powrót, gdy w tych okolicznościach przedstawicielstwo dyplomatyczne tego państwa, mimo że potwierdziło tożsamość osoby, nie wydaje dokumentu podróży niezbędnego do powrotu tej osoby do jej państwa pochodzenia?
- b) w wypadku ewentualnego zwolnienia z powodu braku rozsądnej perspektywy wykonania decyzji o wykonaniu wydalenia obywatela państwa trzeciego, który nie posiada żadnych dokumentów tożsamości, nielegalnie przekroczył granicę państwową i oświadcza, że nie chce powrócić do swojego państwa pochodzenia, gdy w tych okolicznościach przedstawicielstwo dyplomatyczne tego państwa, mimo że potwierdziło tożsamość osoby, nie wydaje dokumentu podróży niezbędnego do powrotu tej osoby do jej państwa pochodzenia, należy uznać, że państwo członkowskie jest zobowiązane do wydania tymczasowego dokumentu potwierdzającego tożsamość tego obywatela państwa trzeciego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Koela-N EOOD przeciwko Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” Warna pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

(Sprawa C-159/14)

(2014/C 175/36)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna